

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-377/17

**Evropska komisija
proti
Zvezni republiki Nemčiji**

Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 4. julija 2019

„Neizpolnitev obveznosti države – Storitve na notranjem trgu – Direktiva 2006/123/ES – Člen 15 – Člen 49 PDEU – Svoboda ustanavljanja – Honorarji arhitektov in inženirjev za storitve načrtovanja – Najnižje in najvišje tarife“

1. *Svoboda ustanavljanja – Svoboda opravljanja storitev – Storitve na notranjem trgu – Direktiva 2006/123 – Zahteve, ki so predmet ocenjevanja – Nacionalna ureditev, ki vzpostavlja sistem najnižjih in najvišjih tarif arhitektov in inženirjev za storitve načrtovanja – Utemeljitev – Dokazno breme, ki ga ima država članica – Obseg (Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2006/123, člen 15)*

(Glej točke 64, 65 in 85.)

2. *Svoboda ustanavljanja – Svoboda opravljanja storitev – Storitve na notranjem trgu – Direktiva 2006/123 – Zahteve, ki so predmet ocenjevanja – Nacionalna ureditev, ki vzpostavlja sistem najnižjih in najvišjih tarif arhitektov in inženirjev za storitve načrtovanja – Nedopustnost – Utemeljitev – Zagotavljanje kakovosti storitev in varstvo potrošnikov – Kršitev načela sorazmernosti (Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2006/123, člen 15(2)(g) in (3))*

(Glej točke od 66 do 71, od 76 do 82, 88, 89 in od 92 do 95 ter točko 1 izreka.)

Povzetek

Sodišče je v sodbi Komisija/Nemčija (C-377/17), ki jo je izdalo 4. julija 2019, presodilo, da Zvezna republika Nemčija s tem, da ohranja obvezne tarife za storitve načrtovanja arhitektov in inženirjev, ni izpolnila obveznosti iz Direktive 2006/123¹.

Sodišče je bilo pozvano k preučitvi nemške ureditve, ki vzpostavlja sistem najnižjih in najvišjih tarif arhitektov in inženirjev za storitve načrtovanja. Po navedbah Zvezne republike Nemčije se je z najnižjimi tarifami želelo zlasti doseči cilj kakovosti storitev načrtovanja in varstva potrošnikov, najvišje tarife pa naj bi zagotavljale varstvo potrošnikov s tem, da se zagotavlja preglednost honorarjev in preprečujejo pretirane tarife.

¹ Direktiva 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu (UL 2006, L 376, str. 36).

Po mnenju Sodišča zadevne tarife spadajo na področje uporabe določbe Direktive 2006/123, ki države članice zavezuje, da preverijo, ali njihov pravni sistem predvideva zahteve, ki opravljanje dejavnosti pogojujejo z upoštevanjem najnižjih in/ali najvišjih tarif s strani ponudnika.² Take zahteve, da bi bile v skladu s cilji te direktive, morajo biti nediskriminatorne, potrebne in sorazmerne za uresničitev pomembnega razloga, ki se nanaša na javni interes.³

Ker so cilji, na katere se sklicuje Zvezna republika Nemčija, priznani v sodni praksi Sodišča kot pomembni razlogi, ki se nanašajo na javni interes, je Sodišče opravilo analizo primernosti in sorazmernosti nemškega sistema tarif.

Na prvem mestu je Sodišče glede najnižjih tarif uvodoma z vidika sodbe z dne 5. decembra 2006, Cipolla in drugi (C-94/04 in C-202/04), ugotovilo, da je obstoj najnižjih tarif za storitve načrtovanja načeloma – glede na značilnosti nemškega trga – primeren, da prispeva k zagotavljanju visoke ravni kakovosti teh storitev. Glede na to, prvič, da je na trgu storitev načrtovanja prisotno zelo veliko število gospodarskih subjektov in drugič, da je za ta trg značilna močna asimetrija med ponudniki storitev načrtovanja in potrošniki, lahko obstaja tveganje, da bi si ti ponudniki konkurirali tako, da bi znižali cene storitev ali z negativno selekcijo celo izključili gospodarske subjekte, ki ponujajo kakovostne storitve. V takih okoliščinah je lahko določitev najnižjih tarif takšna, da prispeva k omejitvi tega tveganja tako, da preprečuje, da bi se storitve opravljale po cenah, ki so dolgoročno nezadostne za zagotovitev kakovosti teh storitev.

Vendar je Sodišče dalje presodilo, da najnižje tarife niso primerne za zagotovitev uresnitve zelenih ciljev. Po mnenju Sodišča okoliščina, da storitve načrtovanja niso pridržane nekaterim poklicem, za katere velja obvezni nadzor v skladu s poklicno zakonodajo ali prek obrtnih zbornic, odraža nedoslednost nemške zakonodaje glede na cilj ohranitve visoke ravni kakovosti. Z najnižjimi tarifami namreč ni mogoče doseči takega cilja, če za samo opravljanje storitev, ki so predmet teh tarif, niso določena minimalna jamstva za zagotavljanje kakovosti teh storitev.

Na drugem mestu je Sodišče glede najvišjih tarif navedlo, da čeprav take tarife lahko prispevajo k varstvu potrošnikov, Zvezna republika Nemčija ni dokazala razlogov, zakaj to, da se dajo strankam na voljo cenovne smernice za različne kategorije storitev kot manj omejujoč ukrep, ne bi zadostovalo za ustrezno doseganje navedenega cilja. Iz tega sledi, da zahteve po določitvi najvišjih tarif ni mogoče šteti za sorazmerno s tem ciljem.

² Člen 15(2)(g) Direktive 2006/123.

³ Člen 15(3) Direktive 2006/123.